

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 19 Δεκεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 4

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
αἱς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΤΑΛΑ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἐλπεν ἤδη τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλε-
κτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτό-
ν εἰσπραξίς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς
ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἑξωτερικῷ, πρὸς εὐκο-
νίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχό-
μεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθή-
σιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκα-
τον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀ-
ποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν
εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐ-
κλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν
Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει,
εὐρεθώμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ
ἀκοφώμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάν-
τας ἀνεξαίρετως τὴν ἀποστολὴν
τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημά-
των.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ϊ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

— Ὁ πατὴρ τῆς! ἀνέκραξαν οἱ παρε-
όντες.

— Εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας! ἐπιθύ-
με μετ' ἀγαλλιόσεως ἡ Ἀμνερίς, ἃς μοὶ
κφιλονικήσῃ τῶρα τὸν ἔρωτά μου! ζῶν
τὴ ζωῆς.

— Πάτερ, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰδᾶ, καὶ σὺ
ἐκμαλῶτος! οἱ θεοὶ ἠθέλησαν λοιπὸν νὰ
με μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον τῆς δυ-
τυχίας;

— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημά των, Αἰδᾶ!
Ἐγέρθητι· ἃς μὴ κυλίσται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους
ἡ προσφιλὴς μου θυγάτηρ! Ἐναγκασθῇ
με· δὲν δύναμαι, ὡς θέλω, νὰ σὲ σφίγξω
εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἡ Αἰδᾶ ἐγείρεται, καὶ μετὰ παλλού-
σης καρδίας περιπτύσσεται τὸν πατέρα τῆς
ὅστις τῇ ψιθυρίζει:

— Μὴ ἀποκαλύψῃς τ' ὄνομά μου, κόρη
μου, οὐδεὶς ἀπὸ τούτων ἐχθρῶν μας γνωρίζει
ὅτι εἰμαι ὁ βασιλεὺς Ἀμόν-Ἀσσάρ.

— Πλησίασον γέρον, εἶπεν ὁ Φαρκῶ στρε-
φόμενος πρὸς τὸν αἰθίοπα, λοιπὸν εἶσαι...

— Ὁ πατὴρ τῆς Αἰδᾶς... καίτοι πολ-
λαὶ ἀνοίξεις στέφουσι τὴν κεφαλὴν μου, ἠθέ-
λησα καὶ ἐγὼ νὰ πολεμήσω καὶ ἐνῶ αἱ
φάλαγγές σου μετὰ πολὺν αἱματηρὰν
μάχην ἀνεδείχθησαν νικητρίαι, αἱ δὲ ἡμέ-
τεραι ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, τρωθεὶς ὑπὸ ἀφά-
του λύπης ἐζήτησα, ἀλλ' εἰς μάτην, τὸν
θάνατον προετίμων μυριάκις τοῦτον παρὰ
νὰ συρθῶ αἰχμάλωτος. Ἡ ἐνδυμασία τὴν
ὁποῖαν φέρω, ἃς σοὶ εἶπα πᾶν ὅ,τι τὰ χεῖλη
δὲν δύνανται, ἂν ὑπερκασιπύσῃ τὸν βασι-
λέα καὶ τὴν πατρίδα μου. Ἡ τύχη μας ἐ-
δείχθη ἐναντία· τὰ αἰθιοπικὰ ὅπλα ἐξη-
σθένησαν, τὸ θάρρος ὅμως τῶν ἀνδρείων
εἶναι μέγα· πολλοί, πλείστοι ἐπέσαν με-
τὰ τὸν σιδήρον ἀνὰ χεῖρας, πληγωμένοι ἐπὶ
τοῦ στήθους· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μου,
τρωθεὶς ὑπὸ ἀπειραχίμων πληγῶν ἐπέσεν εἰς
τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Ἐάν, τυχόν, εἰς σέ,
ὦ Φαρκῶ, ὁ ἔρως τῆς γενετικῆς γῆς εἶναι
ἀμάρτημα, τότε ὅλοι εἴμεθα ἐνοχοὶ καὶ πρό-
θυμοι ν' ἀποθάνωμεν. Δὲν θὰ μᾶς ἴδῃς νὰ
τρέμωμεν, ὅχι, σοὶ τὸ ὀρκιζόμεθα εἰς τὸν
θεὸν τῆς Αἰθιοπίας!

— Πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Αἰδᾶ, ν' ἀπο-
θάνῃς! ὅχι, δὲν θ' ἀποθάνῃς.

Καὶ ἡ νεανὺς ἴστατο ὡς ἀσπίς ἐνώ-
πιον τοῦ γενήτορος καὶ διὰ τρεμουσῶν

χειρῶν τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτήν. Εἶτα στρα-
φεῖσα πρὸς τὸν Φαρκῶ:

— Βασιλεῦ, προσέθετο, ἐστὲ ἐπιεικής. Τὸ
πεπρωμένον ἀνηλεῶς ἤδη κατέτρεξε τοὺς
ἀδελφούς μου, μὴ ἐπαυξήσῃτε τὴν δυστυ-
χίαν ἐνὸς λαοῦ μὲ ἀνωρελεῖς ἐλατόμβας καὶ
σκληρὰς φυλακίσεις. Σκεφθῆτε ὅτι μίαν
ἡμέραν, ἴσως αὐριοῦ, οἱ θεοὶ ἐνδέχεται νὰ
κεραυνοβολήσωσι καὶ ὑμᾶς αὐτὸν καὶ δο-
κιμάσῃτε πόσον πικρὰ εἶναι ἡ ἀπώλεια
τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς μας καὶ τὸ φέρε-
σθαι πτωχοὶ καὶ πλάνητες εἰς ξένην γῆν.

Ὁ Ράμφις τιθέμενος μετὰ τοῦ βασι-
λέως καὶ τῆς Αἰθιοπίδος ἀνεφώνησε:

— Ὅποια τόλμη εἰς αἰχμάλωτον; Σὺ
δεσμῶτις, πῶς τολμᾷς ν' ἀντιλέγῃς εἰς τὸν
βασιλέα σου;... ἐάν ἡ υἱικὴ στοργὴ δὲν
σοὶ ἐσυγχώρῃ τὸ θράσος σου φοβερὰ βασι-
νιστήρια θὰ σὲ περιέμενον...

— Εὐσπλαγχνίαν ἐπικαλοῦμαι, ἀνέκρα-
ξεν ἡ Αἰδᾶ μετὰ κλαυθυμῆραν φωνήν.

— Μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους
τῆς, βασιλεῦ, ἔλεγεν ὁ ἀρχιερεὺς, ὀφείλετε
νὰ κλείσῃτε τὴν καρδίαν πρὸς πᾶν αἰσθημα
οἴκτου διὰ τοὺς Αἰθίοπας· τὸ ἀπαιτοῦν οἱ
θεοί, ἐν τῇ συνέσει των ἐψήφισαν τὸν μὲν
θάνατον εἰς τοὺς ἀρχηγούς των ἀγρίων τού-
των φυλῶν, τὴν δὲ φυλάκισιν εἰς τοὺς λοι-
πούς!...

— Ὅχι, βασιλεῦ, διέκοψεν ἡ Αἰδᾶ μετὰ σπα-
ραχτικῶδον τόνον, ὀφείλετε ἀπεναντίας νὰ
εἰσθε ἐπιεικής πρὸς τοὺς νικηθέντας· δὲν
εἶναι ἐνοχοὶ δι' ἄλλο, εἰμὴ ὅτι πολὺ ἡγά-
πησαν τὴν πατρίδα, τὴν γῆν τῆς γεννή-
σεώς των, καὶ οὐδὲν καθ' ὑμῶν τρέφουσι
μῖσος.... Σᾶς παρακαλῶ, ἐξ ὀνόματος των
εἴμαι θυγάτηρ, ἔχω τὴν καρδίαν εἰς τὰ
χεῖλη καὶ ἱκετεύω διὰ τὸν πατέρα... Τιμω-
ρήσατε ἐμὲ μᾶλλον· ἐμὲ βασανίσατε· θανα-
τώσατέ με ἐάν ὑπῆρξα προπέτης, ἀλλ' οἱ

ἀδελφοί μου, ὁ πατήρ μου, ἃς ἐπιστρέψωσι εἰς τὴν πατρίδα των !...

— Ἡθλίφεις ἐξωγραφισμένη εἰς τὸ ὥραϊον πρόσωπον τῆς Ἀιδᾶς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραδαμές, μοὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτὴν χιλιάκις προσφιλεστέραν. Ἐκαστον δάκρυ τῆς οὐρανίου ἐκείνης νεάνιδος μοῦ ἀναφλέγει ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἔρωτά μου...

— Ὅποια βλέμματα ὁ Ραδαμές ἠκόντισε πρὸς τὴν Αἰθίοπα ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀμνερὶς παρατηροῦσα τὸν νικητὴν. Εἰς τὸ πρόσωπόν του διακρίνω φλόγα ἐπαυξάνουσαν τὰς ὑπονοίας μου ! — Εἶμαι ἴσως προωρισμένη νὰ περιφρονηθῶ ! Θεοί ! ἂν τοιοῦτον μέλλει νὰ συμβῇ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκδικηθῶ !

— Φαραῶ, τί ἀποφασίζεις ; εἶπεν ὁ Ράμφρις, θὰ ὑπακούσης εἰς τὴν αἰχμαλώτον ;

— Ἐπειδὴ εὐμενεῖς ὑπῆρξαν πρὸς ἐμὲ οἱ θεοί, ἀπήντησε, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ ἐπιεικής. Ὁ πρὸς τοὺς νικηθέντας οἶκτος, θὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς τὴν χώραν τῶν μακάρων καὶ διὰ μειδιάματος θὰ ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τοῦ Ὀσείριδος.

— Εὐχαριστῶ, βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ἡ Ἀιδᾶ, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τοῦ πατρός μου.

Ἐν τούτοις ὁ Ραδαμές ἐπλησίασε τὸν θρόνον τοῦ Φαραῶ καί :

— Βασιλεῦ, τῷ εἶπε, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεχώρουν διὰ τὸν πόλεμον, ὠκίσθην ἐνώπιον τοῦ Ἰσιδος ὅτι πᾶσα ἐπιθυμία μου θὰ πληρωθῇ κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν... Καὶ ἤδη ἐπαναλάβετε τὴν ὑπόσχεσίν σας... Ὅθι διατηρήσετε τὸν ὄρκον σας ;

— Ὑπεσχέθην, Ραδαμές, καὶ δὲν θὰ λείψω, ἀπήντησεν ὁ Φαραῶ.

— Λοιπόν, βασιλεῦ, ἡ ἐπιεικεία σας, ἃς ὑπερβῇ πᾶν ὄριον· σὰς ζητῶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων.

— Ὅλων ζητεῖς τὴν τελείαν συγχώρησιν ; ἀνέκραξεν ἡ Ἀμνερὶς.

— Μάλιστα, βασίλισσα, ὅλων· ἔστω ἐπιεικής ὁ βασιλεὺς. Ἡ συγχώρησις ὅχι μόνον εἶναι εὐάρεστος πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐπαυξάνει τὴν ἰσχὺν τῶν βασιλέων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Ὅθι τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Ἀιδᾶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀμνερὶς, ἡ ἀντεράστριά μου, ἃς φύγῃ ἄνευ ἀναβολῆς,

— Κλίνω γόνυ ἐνώπιόν σου, Φαραῶ, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ οἰκτείρετε τοὺς Αἰθίοπας· ἃς θανατωθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Αἰγύπτου ἑδάφους.

— Ὅχι, Ράμφρις, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμές, ἐπιεικείαν, σὰς παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν λέξιν ἃς προφέρωσι σήμερον τὰ χεῖλη σας.

— Ἀκουσον, ἀρχηγέ· οἱ Αἰθίοπες εἶναι ἄνδρες, ἂν θέλετε, καὶ ἡ ἀνδρεία πάντοτε τρέφει μεγαλόψυχα αἰσθήματα· εἶναι ὅμως ἄσπονδοι ἐχθροί μας. Ἐν τῇ καρδίᾳ των θὰ ἐμφωλεύῃ ἀναμφιβόλως ἡ ἐκδίκησις· ἡ συγχώρησις θὰ τοὺς ἀποκαταστήσῃ ἐκ νέου αὐθάδεις καί, ἐλεύθεροι, θὰ δρᾷζωσι πάλιν τὰ ὅπλα ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιεικειᾶς, ἡ θέλησις ὅμως τοῦ βασιλέως ἐπισφραγίζει...

— Ὁ ἄνδρεὺς βασιλεὺς Ἀμὸν-Ἀσάρ, ἀπέθανεν ἐν τῷ πεδίῳ. Ποία ἐλπίς ἀπέμεινεν εἰς τοὺς νικηθέντας ; Πιστεύσατέ με, ἀπὸ τοῦδε οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει. Ἄλλ' ἐν οἷα δήποτε περιπτώσῃ τὰ τέκνα τῆς Αἰγύπτου θὰ ἀγρυπνῶσιν ὡς οἱ ἀλέκτορες καὶ θὰ γίνωσι συνετοὶ ὡς οἱ μέλανεσ ὄφεις.

— Τοῦλάχιστον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ράμφρις, ἃς κρατήσωμεν ὡς ἐνέχυρον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας τὸν πατέρα τῆς Ἀιδᾶς καὶ τότε μόνον νὰ θραύσωσι τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας του, ὅταν ὀρκισθῇ ὅτι τὸ αἰγυπτιακὸν ἑδάφος δὲν θὰ γίνῃ τὸ κέντρον τῶν ἐχθρικών ἐισβολῶν των.

— Ράμφρις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐνδίδω εἰς τὰς συμβουλάς τῆς ἐπιεικειᾶς· οἱ αἰχμαλώτοι ἃς μείνωσιν ἐλεύθεροι ! Ὁ γέρον, ἂν ἐπιθυμῇ, θὰ μείνῃ ὀλίγον μεθ' ἡμῶν. Θὰ δώσω εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐγγύησον μεγαλείτερον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας. Ἡ πατρίς τὸ πᾶν ὀφείλει εἰς τὸν Ραδαμέα καὶ βραβεῖόν του ἔστω ἡ χεὶρ τῆς ἀγαπητῆς μου θυγατρὸς Ἀμνερίδος. Μίαν ἡμέραν ἃς βασιλεύσῃ εἰς τὸν θρόνον τῶν Φαραῶ.

— Ἀς ἔλθῃ τώρα ἡ δούλη, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀμνερὶς, νὰ μοὶ ἀφαρπάσῃ, ἂν τολμᾷ, ἐκ τοῦ θρόνου τὸν σύζυγον.

— Τί ἀκούω ; ἔλεγεν ἡ Αἰδᾶ. Δὲν μένει πλέον δι' ἐμὲ ἐλπίς· εἰς αὐτὸν ἡ δόξα καὶ ὁ θρόνος, καὶ εἰς ἐμὲ ἡ λύπη καὶ τὰ δάκρυα ἀπηλπισμένου ἔρωτος. Ὡ θεοί, βοηθήσατέ με κατὰ τὴν ὑπερτάτην ταύτην στιγμήν ! Ἐξ ἐνός ὁ πατήρ, περὶ τῆς τύχης τοῦ ὁποίου τρέμω, ἀφ' ἑτέρου ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνέθηκα τὰς ἐλπίδας, τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς θλίψεις τοῦ βίου μου, τὸν χάνω διὰ παντός. Ἄν καὶ προέβλεπον τὸν φοβερόν αὐτὸν ἀποχωρισμόν, οὐχ ἤττον μοὶ εἶναι ἀνυπόφορος.

— Ἀπὸ σήμερον, προσέθετο ὁ βασιλεὺς, ἃς λάμψῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νικητοῦ τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρείας, ἃς ἔχωσι δὲ δόξαν οἱ μεγάλοι θεοὶ Ὀσείρις καὶ Ἰσις, οἵτινες ἐπροστάτευσαν τὸ ἑδάφος τῆς ἡμετέρας πατρίδος. — Ραδαμέας, δέχεσαι, δὲν ἔχει οὕτω, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου ;

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμέας, κλίνων γόνυ πρὸ αὐτοῦ, δὲν εἶμαι ἄξιος τοσαύτης τιμῆς. Φυλάξατε τὴν χεῖρα τῆς Ἀμνερίδος, τοῦ κλέους τῆς οἰκογενείας σας, δι' ἄλλον ἀνώτερόν μου.

— Ἀποποιεῖσαι ἴσως ;

— Μὴ μὲ καταδικάσῃτε ὡς ἀγνώμονα· ἐκ τῶν λόγων μου ἐννοήσατε ὅτι γινόμενος σύζυγος τῆς Ἀμνερίδος, θ' ἀποκτήσω πολλοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δὲν θὰ ἴναι εὐτυχὴς ἡ σύζυγός μου, διότι πολλοὶ κίνδυνοι... Δὲν θὰ δυνηθῶ οὕτω νὰ καταστήσω τὸν βίον τῆς Ἀμνερίδος εὐτυχῇ... Οἱ θεοὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπεφάσισαν περὶ τῆς τύχης μου. Ἀφήσατέ με νὰ διάγω τὸν βίον, τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε διήγον, ἡ Ἀμνερὶς εἶναι προωρισμένη δι' ἐνδοξώτερον συνοικέσιον.

— Τί ἀκούω ! ἐψιθύρισεν ἡ Φαραωνὶς ὡχρὰ ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως, ἀποποιεῖται τὴν χεῖρά μου καὶ δι' ἐκείνην, ναὶ δι' ἐκείνην, διὰ τὴν δούλην ! Ἄλλ' ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ἴναι τρομερά !

— Μάτην, Ραδαμέας, ἀμύνεσαι διὰ τῆς

μετριοφροσύνης, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς. Ἡ καρδία σου δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὴν προσφορὰν, τὴν ὁποῖαν σοὶ προτείνω, ἐγὼ ὅμως σοὶ παραχωρῶ τρεῖς ἡμέρας ἵνα σκεφθῇς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών σου, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἴναι συμφωνοῦν μετ' ἐπὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου... Τώρα πηγαίνωμεν εἰς τὸν Ναόν, ἃς ἀνεγερθῶσιν ἱερεῖα ἐξ ἑλασμοῦ πρὸς τὸν Θεόν !

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς εἰς τὸν Ναὸν μεταβάσεως.

Ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ Ἰσιδος ἦτο μεγαλοπρεπέστατος. Ἡ εἴσοδος ἐφυλάσσετο ὑπὸ δύο γιγαντιαίων μορφῶν. Τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο καταλλήλως διασκευασμένον διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ταύτην περίπτωσιν.

Ὁ Ράμφρις, ἐνῶ διέσχιζεν τὴν συνοδίαν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἀμνερίδα καί :

— Ἐλθέ, τῇ εἶπε, νὰ δεηθῇς πρὸς τὴν ἑορτῆς τῶν γάμων σου, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇς τὴν ἀρρωγὴν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀθανάτου μητρὸς καὶ συζύγου τοῦ Ὀσείριδος... Ἀλλὰ φαίνεσαι σκυθρωπή. Ὁ Θεὸς Ἰσις θὰ διασκεδάσῃ τοὺς θλιβεροὺς λογισμούς σου, ὁ Θεὸς ὁ ἐτάζων τὰς ἡμετέρας καρδίας καὶ γινώσκων πᾶν ἀνθρώπινον μυστήριον δίδει πάντοτε συμβουλήν καὶ βοήθειαν.

— Ναί, σὲ ἀκολουθῶ εἰς τὸν Ναόν· θὰ δεηθῶ νὰ μοὶ δωρήσῃ ὁ Ραδαμέας τὴν καρδίαν του, ὡς ἡ ἰδική μου εἶναι διὰ παντὸς πρὸς αὐτὸν ἀφιερωμένη ! Φοβοῦμαι, Ράμφρις, προσέθετο στεναζούσα.

— Περὶ τίνος ;

— Ὁ Ραδαμέας ἀγαπᾷ ἄλλην.

— Αὐτός ;

— Ναί, τὴν Ἀιδᾶν.

— Ἐχεις ἀποδείξεις ;

— Ὡς πρὸς τὴν Αἰδᾶ πιστεύω ὅτι τὴν ἀγαπᾷ ἔμμανως, οἱ δὲ λόγοι τοῦ Ραδαμέα ἡ ἀβεβαιότης του νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρά μου μὲ πείθουσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνταποκρίνεται. Δὲν βλέπεις πόσον προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ τὰ βλέμματα καὶ νὰ ἐξακοντίσῃ αὐτὰ ἐπὶ τῆς Αἰδᾶς. Ἀχ ! Ράμφρις, εἶμαι δυστυχιστάτη !

— Ἀμνερὶς, ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμὲ, θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἶμα.

[Συνέχεια]

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ Ρολάνδος.

— Εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ βαρόνου, μίαν μελανόφθαλμον ἀπαραμίλλου καλλονῆς, μετὰ τὴν πίστιν μου !

— Εἶναι Ἀμερικανὶς, στρατηγέ.

— Διάβωλε ! τί ὠραία κεφαλὴ ! αὐτὴ καὶ ἡ Ροζίτα εἶναι ἐν ζεύγος τέλειον.

— Δι' ὅσους ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν χρωματισμόν τῆς κόμης.